

LBRIS

Just Like Heaven

Julia Quinn

Copyright ©2011 Julie Cotler Pottinger

We know
books

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

O bucătică de paradis
Julia Quinn

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINN, JULIA

O bucătică de paradis / Julia Quinn
trad. din lb. engleză: Manuela Bulat - București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9502-4

I. Bulat, Manuela (trad.)

821.111

JULIA QUINN

O bucătică de paradis

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

LITERA
București

capitolul 1

Martie 1824

Cambridge, Anglia

Lady Honoria Smythe-Smith era disperată.

Disperată să vadă o zi cu soare, disperată să-și găsească un soț, **disperată** – se gândi ea, oftând extenuată în timp ce-și privi pantofii distruși – să aibă o pereche de pantofi noi.

Se așeză anevoie pe banca de piatră din fața „Magazinului de tutun pentru gentlemen cunoscători” al domnului Hilleford și se sprijini de peretele din spatele ei, disperată – iarăși acest cuvânt îngrozitor – să-și adăpostească tot trupul sub marchiză. Ploua. Turna. Nu era burniță, nici ploaie obișnuită, ci ploua cu găleata.

În ritmul acesta, n-ar fi fost de mirare dacă o adevărată cascadă s-ar fi revărsat din cer.

Și putea. Honoria crezuse că țigările de foi produceau cel mai neplăcut miros, dar nu, cel de mucagai era mult mai rău, iar magazinul de tutun pentru gentlemen cărorora nu le păsa că li se îngălbeneau dinții al domnului Hilleford avea o substanță suspect de negricioasă pe pereții exteriori, care mirosea a moarte.

Chiar se putea afla într-o situație mai rea?

Ei bine, da. Da, se putea afla într-o situație mai rea. Pentru că era, firește, singură în ploaia care devenise, în 30 de secunde, din câțiva stropi, un adevărat potop.

Restul grupului cu care plecase la cumpărături se afla de cealaltă parte a străzii, studiind produsele din „Magazinul elegant de panglici și podoabe”

al domnișoarei Pilaster, care, dincolo de faptul că era plin de produse amuzante și elegante, mirosea mult mai bine decât prăvălia domnului Hilleford.

Domnișoara Pilaster vindea parfumuri. Domnișoara Pilaster vindea petale de trandafir uscate și lumânări mici, cu miros de vanilie.

Domnul Hilleford mirosea a mucegai.

Honorია oftă. Viața ei era la fel.

Zăbovise prea mult timp în fața vitrinei unei librării, asigurându-și prietenele că avea să li se alăture în magazinul domnișoarei Pilaster, într-un minut sau două. Două minute deveniseră cinci, apoi, tocmai când se pregătea să traverseze strada, cerurile se frânseseră și Lady Honorია nu avusese de ales, trebuind să se refugieze sub singura marchiză aflată pe acea parte de pe Cambridge High Street.

Privi tristă cum ploua, urmărind cum se inunda strada. Picăturile de apă loveau pietrele pavajului cu o forță teribilă, zdrobindu-se și ridicându-se din nou în aer ca niște mici explozii. Cerul se întuneca tot mai tare, cu fiecare secundă care trecea, iar din experiența lui Lady Honorია în privința vremii din Anglia, vântul avea să se stărneasă din clipă în clipă, făcând complet inutil jalnicul ei adăpost de sub marchiza domnului Hilleford. Strânse din buze abătută și își ridică privirea către cer.

Picioarele îi erau ude.

Îi era frig.

Iar ea nici măcar o dată în toată viața ei nu părăsise hotarele Angliei, ceea ce însemna că știa să aprecieze vremea de aici și deci știa că, în vreo trei minute, avea să se simtă și mai mizerabil decât acum.

Lucru pe care nu-l credea cu adevărat posibil.

- Honorია?

Ea clipi, coborându-și privirea spre trăsura care tocmai se opri în fața ei.

- Honorია?

Cunoștea această voce.

- Marcus?

Oh, Dumnezeuule, asta mai lipsea! Marcus Holroyd, conte de Chatteris, fericit și uscat în trăsura lui de lux. Honorია simți cum i se cască gura, deși chiar nu știa de ce trebuia să fie surprinsă. Marcus locuia în Cambridgeshire, nu prea departe de oraș. Mai mult, dacă era s-o vadă cineva arătând ca o creatură udă learcă din specia rozătoarelor, trebuia să fie el.

- Dumnezeuule, Honorია, rosti el încruntându-se la ea în acel mod disprețuitor caracteristic lui, probabil mori de frig!

Ea reuși să ridice oarecum din umeri.

- E puțin cam răcoare.

- Ce faci aici?

- Îmi distrug pantofii.

- Poftim?

- Am ieșit la cumpărături, spuse ea arătând spre cealaltă parte a străzii, împreună cu prietenele. Și verișoarele.

Adică verișoarele nu îi erau neapărat prietene. Dar ea avea atât de multe verișoare, încât aproape că păreau o categorie aparte.

Ușa trăsorii se deschise și mai mult.

- Urcă! spuse el.

Nu „Vrei să urci, te rog?“ sau „Te rog, trebuie să te usuci“. Pur și simplu, „Urcă!“

Oricare altă față poate că și-ar fi aruncat părul pe spate și ar fi spus: „Nu-mi poți porunci s-o fac!“ Alta, ceva mai puțin mândră, ar fi gândit-o chiar dacă n-ar fi avut curajul s-o zică. Dar Honoriei îi era frig, iar pentru ea era mai important confortul decât mândria și, ca să fim mai exacti, acesta era Marcus Holroyd, iar ea îl cunoștea de când aproape că era în scutece.

De la vârsta de șase ani, mai precis.

Și probabil aceasta era vârsta la care reușise ultima oară să dea bine în fața lui, se gândi ea strâmbându-se. La șapte ani, fusese o asemenea catastrofă, încât el și fratele ei Daniel o porecliseră Țânțarul. Când ea pretinsese că era un compliment, că îi plăcea cât de exotic și de primejdios suna, ei zâmbiseră cu superioritate și îi spusese Gândăcel.

De atunci, fusese Gândăcel.

Iar el o văzuse și mai udă decât acum. O văzuse udă leoarcă pe vremea când avea opt ani și crezuse că era complet ascunsă printre crengile bătrânului stejar de la Whipple Hill. Marcus și Daniel construiseră un fort între ramurile lui, iar pentru fetele accesul era interzis. O atacaseră cu pietricele până când ea nu mai reușise să se țină și căzuse.

Privind retrospectiv, n-ar fi trebuit să aleagă creanga aceea care se întindea deasupra lacului.

Totuși, Marcus o pescuise din apă, spre deosebire de fratele ei, care nu se deranjase.

„Marcus Holroyd“, se gândi ea cu amărăciune. Fusese în viața ei de când își amintea. De dinainte să fie Lord Chatteris, de dinainte ca Daniel să fie Lord Winstead. De dinainte ca sora ei cea mai apropiată ca vârstă, Charlotte, să se mărite și să părăsească locuința părintească.

- *Honor!*

Ea își ridică privirea. Vocea lui Marcus era nerăbdătoare, însă părea puțin preocupată.

- Urcă! repetă el.

Ea încuviință din cap și făcu așa cum îi spusese el, apucându-l de mâna lui mare și acceptându-i ajutorul pentru a urca în trăsură.

- Marcus, rosti ea încercând să se așeze cu toată grația și nonșalanța pe care le-ar fi afișat într-un salon, ignorând băltoaca formată la picioarele ei, ce surpriză minunată să te întâlnesc!

El doar se uită la ea, sprâncenele sale castanii ridici cându-se ușor. Era sigură că se gândea la cel mai potrivit mod în care s-o dojenească.

- Stau în oraș. La familia Royle, îi spuse ea, deși el încă n-o întrebese. Stăm cinci zile aici eu, Cecily Royle, verișoarele mele Sarah și Iris. Așteptă o clipă pentru a vedea un licăr de recunoaștere în ochii lui, apoi zise: Nu-ți amintești cine sunt ele, nu-i așa?

- Ai atât de multe verișoare, sublinie el.

- Sarah este cea cu părul aspru și întunecat și ochi la fel.

- Cu ochi aspri? zâmbi el vag.

- *Marcus!*

El chicoti.

- Bine. Păr aspru. Ochi întunecați.

- Iris este foarte palidă. Cu păr blond căpșună, specifică ei. Tot nu-ți amintești?

- Provine dintr-o familie de flori.

Honoriasa tresări. Era adevărat că unchiul ei William și mătușa ei Maria își botezaseră fetele Rose, Marigold, Lavender, Iris și Daisy, dar...

- Știu cine este domnișoara Royle, spuse Marcus.

- Este vecina ta. Trebuie să știi cine e.

El doar ridică din umeri.

- În orice caz, ne aflăm la Cambridge pentru că mama lui Cecily s-a gândit că ne-am putea îmbunătăți puțin educația.

Gura lui se arcui într-un zâmbet oarecum batjocoritor. - Să v-o îmbunătățiți?

Honoriasa se întreabă de ce femeile trebuiau mereu să-și îmbunătățească educația în vreme ce bărbații trebuiau să se ducă la școală.

- A mituit doi profesori pentru a ne lăsa să luăm parte la prelegerile lor.

- Serios?

Vocea lui păru plină de curiozitate. Și de îndoială.

– „Viața și vremurile reginei Elizabeth“, recită supusă Honoria. Apoi ceva în greacă.

– Vorbiți grecește?

– Nici una dintre noi, recunosc ea. Dar acel profesor era singurul dispus să se adreseze femeilor. Își dădu ochii peste cap. Intenționează să-și țină prelegerea de două ori. Trebuie să așteptăm în birou până când studenții părăsesc amfiteatrul, ca să nu ne vadă și să nu-și piardă simțul rațiunii.

Marcus încuviință gânditor din cap.

– Este aproape imposibil ca un gentleman să se concentreze asupra studiilor în prezența unui asemenea compleșitor farmec feminin.

Vreo două secunde, Honoria crezu că era serios. Reuși să-i arunce o privire pe furiș înainte de a pufni în râs.

– Oh, te rog, rosti ea înghiontindu-l ușor în braț.

Asemenea familiarități erau inacceptabile în Londra, dar aici, cu Marcus...

Practic, era fratele ei, la urma urmelor.

– Ce mai face mama ta? o întrebă el.

– Face bine, replică Honoria, cu toate că nu era așa.

Nu chiar. Lady Winstead nu se refăcuse pe de-a-ntregul după scandalul în urma căruia Daniel fusese silit să părăsească țara. Alterna între a se agita în legătură cu presupuse insulte și a pretinde că unicul ei fiu nu existase niciodată. Era... dificil.

– Speră să se retragă la Bath, adăugă Honoria. Sora ei locuiește acolo, iar eu cred că ele două se vor simți bine împreună. Ei nu-i place cu adevărat la Londra.

– Mamei tale? o întrebă Marcus oarecum surprins.

– Nu atât de mult cum îi plăcea înainte, îl lămurii Honoria. Nu de când Daniel... Ei bine, știi tu.

Buzele lui Marcus se strânseseră la colțuri. Știa.

– Ea crede că oamenii încă vorbesc despre asta, spuse Honoria.

– Și așa este?

Honoria ridică neajutorată din umeri.

– Habar n-am. Nu cred. Nimeni nu mi-a zis direct. În plus, s-a petrecut cu aproape trei ani în urmă. N-ai crede că oamenii au deja alte lucruri despre care să discute?

– Aș fi crezut că oamenii au alte lucruri despre care să discute chiar și când s-a întâmplat, spuse el pe un ton sumbru.

Honoria își ridică o sprânceană în timp ce îl privea cum se încrunta. Există un motiv pentru care el le spăria pe atât de multe debutante. Prietenele ei erau îngrozite de el. Ei bine, nu era într-un totu adevărat. Erau speriate doar când se aflau în prezența lui. În restul timpului, stăteau la mesele lor de scris și își scriau numele împletindu-l cu al lui – scrisul acela cu bucle ridicole, împodobit cu inimioare și heruvimi.

Marcus Holroyd chiar era o partidă.

Nu pentru că ar fi fost chipeș, pentru că nu era, nu tocmai. Părul lui avea o frumoasă culoare întunecată, la fel ochii, dar era ceva pe chipul lui pe care Honoria îl considera a fi asprime. Fruntea îi era prea largă, prea dreaptă, iar ochii, puțin prea adânci.

Totuși, era ceva la el care atrăgea atenția. O detașare, o nuanță de dispreț, de parcă pur și simplu nu avea răbdare pentru prostii.

Iar asta le făcea pe fete să-și piardă mințile, cu toate că majoritatea erau întruchiparea prostiei.

Ele vorbeau în șoaptă despre el de parcă ar fi fost vreun erou al unui roman întunecat sau, dacă nu asta, un bandit barbar și misterios, care avea nevoie doar să-și găsească ispășirea.

Pentru Honoria era pur și simplu Marcus, ceea ce nu era simplu deloc. Detesta felul superior în care o trata, uitându-se la ea cu acea privire dezaprobatore. O făcea să se simtă așa cum fusese cu ani în urmă, o copilă enervantă sau o adolescentă stângace. Totuși,

în același timp, era ceva atât de liniștitor în a-l avea prin preajmă. Drumurile lor nu se încrucișau atât de mult ca înainte – totul se schimbaseră acum, după ce Daniel plecase –, dar când ea intra într-o încăpere, iar el era acolo...

Ea știa.

Și, în mod destul de ciudat, era un lucru bun.

– Intenționezi să vii la Londra pentru acest sezon? îl întrebă ea politicoasă.

– Doar o perioadă, replică el, chipul fiindu-i indescifrabil. Am niște treburi de rezolvat aici.

– Desigur.

– Dar tu? vru el să știe.

Ea clipi.

– Intenționezi să mergi în Londra pentru acest sezon?

Buzele ei se despărțiră. Cu siguranță, el nu putea vorbi serios. Unde altundeva se putea duce dat fiind faptul că nu era căsătorită? Nu era ca și cum...

– Râzi de mine? îl întrebă ea bănuitoare.

– Sigur că nu, răspunse el, dar zâmbea.

– Nu este amuzant, îi zise ea. Nu e ca și cum așa avea de ales. Trebuie să fiu acolo pentru acest sezon. Sunt disperată.

– Disperată, repetă el și o privi cu îndoială.

Era o expresie obișnuită pe fața lui.

– Trebuie să-mi găsesc un soț anul acesta.

Își simți capul clătînându-i-se înainte și înapoi, cu toată că nu era sigură ce ar fi putut obiecta. Situația ei nu era foarte diferită de a majorității prietenelor ei. Nu era singura tânără care spera să se mărite. Însă ea nu-și căuta un soț pentru a-și putea admira inelul de pe deget sau pentru a se scălda în gloria statutului ei de elegantă tânără matroană. Voia o casă a ei. O familie – mare, gălăgioasă, care să nu țină mereu cont de bunele maniere.

Era atât de sătulă de liniștea de care avusese parte la ea acasă! Ura sunetul pașilor ei pe dușumea, ura faptul

că, atât de des, era singurul zgomot pe care îl auzea într-o după-amiază întreagă.

Avea nevoie de un soț. Era singura cale.

– Oh, haide! Honoria, spuse Marcus, iar ea nu avu nevoie să-i vadă chipul pentru a-și da seama care era expresia lui – superioară și sceptică, plus o vagă urmă de plictiseală. Viața ta nu poate fi atât de groaznică.

Ea își încleștă dinții. Disprețuia acel ton.

– Uită că ți-am zis ceva, murmură ea, deoarece chiar nu merita să încerce a-i explica.

El suspină, dar chiar și asta reuși să pară condescendent.

– Este puțin probabil să-ți găsești un soț aici, rosti ea.

Ea își strânse buzele, regretând că deschisese subiectul.

– Studenții de aici sunt prea tineri, remarcă el.

– Sunt de aceeași vârstă cu mine, spuse ea, căzând fără să ezite în capcana lui.

Dar Marcus nu se bucură de asta, nu era genul lui.

– De aceea te afli în Cambridge, nu-i așa? Ca să-i vizitezi pe studenții care încă nu au plecat la Londra?

Ea privi cu hotărâre în față în vreme ce zise:

– Ți-am spus că am venit aici ca să ascultăm niște prelegeri.

El încuviință din cap.

– În greacă.

– Marcus!

El rânji. Doar că nu era cu adevărat un rânjel. Marcus era întotdeauna atât de serios, de țeapăn, încât ceea ce la el era un rânjel la alții ar fi fost un zâmbet sec, cu jumătate de gură. Honoria se întrebă cât de des zâmbea el fără să își dea seama cineva. Avea noroc că ea îl cunoștea atât de bine. Oricine altcineva l-ar fi crezut complet lipsit de umor.

– De ce-ai făcut-o? o întrebă el.

Ea tresări și se uită la el.

– Ce-am făcut?

– Ți-ai dat ochii peste cap.

- Am făcut asta? Sincer, habar n-avea dacă o făcuse sau nu. Dar, la urma urmelor, de ce o privea el atât de atent? Era Marcus, pentru numele lui Dumnezeu! Se uită pe fereastră. Crezi că ploaia s-a mai domolit?

- Nu, răspunse el fără a-și întoarce capul nici măcar un milimetru.

Honorina presupuse că nu avea de ce s-o facă. Fusesse o întrebare prostească, singurul ei rost fiind de a schimba subiectul. Ploaia încă răpăia nemiloasă pe plafo-nul trăsorii.

- Să te duc la familia Royle? o întrebă el politicos.

- Nu, mulțumesc. Honorina își întinse puțin gâtul, încercând să vadă prin sticlă, prin furtună și prin urmă-toarea fereastră, în magazinul domnișoarei Pilaster. Nu izbuti să zărească nimic, însă era un bun pretext pentru a nu se uita la el, așa că profită cât putu. O să mă alătur prietenelor mele peste o clipă.

- Ți-e foame? vru el să știe. Mai devreme, m-am oprit la Flindle și am luat câteva prăjituri pentru acasă.

Ochii ei se luminară.

- Prăjituri?

De fapt nu rosti cuvântul, ci mai mult îl suspină. Sau poate gemu. Dar nu-i păsa. El știa că dulciurile erau slăbiciunea ei, dar erau și ale lui. Pe Daniel nu-l atră-geau în mod special deserturile, și nu numai o dată ea și Marcus, pe vremea când erau copii, se pomeniseră împărțind o farfurie cu prăjituri și biscuiți.

Daniel spusese că arătau ca doi sălbatici, ceea ce-l fă-cuse pe Marcus să rădă zgomotos. Honorina nu înțelesese niciodată de ce.

El se aplecă și scoase ceva dintr-o cutie aflată la pi-cioarele lui.

- Îți mai place ciocolata?

- Mereu.

Simți cum zâmbea fiindcă erau legați de aceeași pa-siune. Și poate de aceeași anticipare. El începu să rădă.

- Îți amintești de tortul de ciocolată pe care l-a făcut bucătăreasa...

- Cel în care a intrat câinele?

- Aproape că am plâns.

Ea se strâmbă.

- Eu cred că am plâns.

- Am luat o înghițitură.

- Eu n-am luat nici una, spuse ea cu părere de rău. Dar mirosea divin.

- Oh, da! Pe chipul lui apără o expresie de parcă nu-mai amintirea era suficientă pentru a-l purta pe culmile extazului. Era divin.

- Știi, întotdeauna am crezut că Daniel a avut de-a face cu intrarea lui Buttercup în casă.

- Sunt sigur de asta, fu Marcus de acord. Expresia lui...

- Sper că i-ai tras o mamă de bătaie.

- Aproape că l-am lăsat fără suflare, o asigură el.

Ea rânji, apoi întrebă:

- Nu-i adevărat, nu?

El îi zâmbi.

- Nu, nu-i adevărat.

El chicoti când își aduse aminte și scoase o mică prăjitură de ciocolată dreptunghiulară, încântătoare și maronie, pe o bucată de hârtie creponată albă. Mirosea ca-n rai. Încântată, Honorina trase adânc aer în piept și zâmbi.

Apoi își ridică privirea spre Marcus și zâmbi din nou. Deoarece, pentru un moment, se simțise iarăși ea însăși, fata care fusese cu doar câțiva ani în urmă, când lumea se întindea la picioarele ei, o minge luminoasă, care stră-lucea de promisiuni. Nici măcar nu își dăduse seama că îi lipsea acest sentiment - de a aparține unui loc, de a fi cu cineva care te cunoștea și pe dinăuntru, și pe dina-fară și care considera totuși că erai o persoană împreună cu care putea să rădă.